FREE CINEMA

126

ΙΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

I JUST THOUGHT IT WOULD HAVE BEEN BETTER.

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΠΟΛΗ: Η ΚΥΡΙΑ ΘΕΛΕΙ ΦΟΝΟ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΥΚΛΩΝΑ

ΞΟΡΚΙΣΕ ΤΟ ΚΑΚΟ

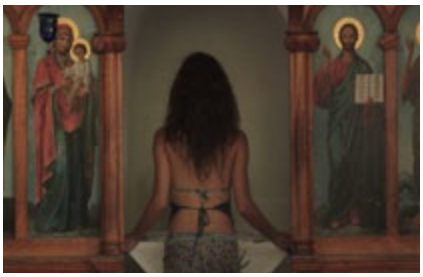

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΑΡΣΑ

Η ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΠΛΗΡΩΜΗ

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤΟ ΝΤΕ ΛΑ ΚΡΟΥΖ

ΣΚΑΡΛΕΤ
ΤΖΟΧΑΝΣΟΝ
ΜΟΡΓΚΑΝ
ΦΡΙΜΑΝ
Ο ΜΕΣΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ
ΤΟ 10%
ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ ΤΟΥ.
ΣΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ
ΘΑ ΑΓΓΙΞΕΙ
ΤΟ 100%.
LUCY
Η ΝΕΑ ΤΑΙΝΙΑ ΔΡΑΣΗΣ
ΣΕ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΛΙΚ ΜΠΕΣΟΝ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ Η ΑΡΠΑΓΗ,
ΛΕΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ.

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

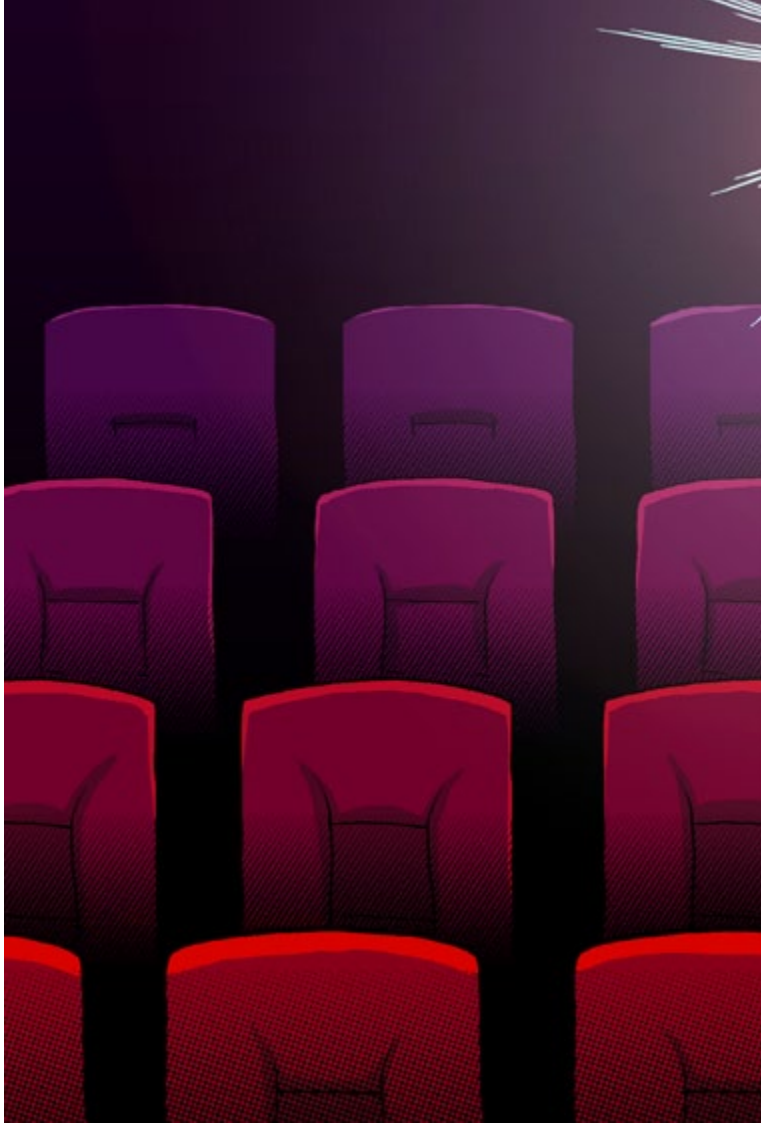

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #126
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Άγγελος Μαύρου
Βικτωρία Μιχαήλ
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Γιάννης Σμοΐλης
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Εδώ και λίγες μέρες, στο site του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, υφίσταται μια ψηφοφορία «του κοινού» για κάποιο αφιέρωμα ονόματι **«100 χρόνια ελληνικός κινηματογράφος»**. Σε περίπτωση που έχεις ελεύθερο χρόνο, τσέκαρέ το, θα κάνεις... τρελό κέφι! Και δεν είναι τρολιά.

Το αφιέρωμα, λέει το site, «δίνει τη σκυτάλη στους θεατές να ψηφίσουν ταινίες που τους σημάδεψαν ή που δεν είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν ποτέ μέχρι σήμερα» και στη συνέχεια παραδίδεται στον επίδοξο ψηφοφόρο μια λίστα με 200 τίτλους ταινιών η οποία... «δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση το αλφαβητάρι του ελληνικού σινεμά»! Ο κάθε επισκέπτης αυτής της λίστας μπορεί να ψηφίζει μόλις μια (1) ταινία. «Η λίστα αποτελεί μια υποκειμενική καταγραφή με ταινίες που άφησαν το στίγμα τους, είτε στην εποχή τους όταν προβλήθηκαν, είτε στα μετέπειτα χρόνια», συμπληρώνει ο «υποκειμενικός» συντάκτης του προλόγου της.

Για να σπάσεις ακόμη περισσότερη πλάκα (πριν διαβάσεις τους 200 τίτλους που την αποτελούν...), υπάρχει και το εξής υστερόγραφο: «Στο αφιέρωμα θα προβληθούν οι ταινίες που θα ψηφίσει το κοινό, με την προϋπόθεση ότι υπάρχει διαθέσιμη κόπια καλής ποιότητας και φυσικά ότι θα εξασφαλιστεί η σύμφωνη γνώμη του σκηνοθέτη ή των ανθρώπων στους οποίους ανήκουν τα πνευματικά δικαιώματα των ταινιών»! Ανάσες βαθιές τώρα, εντάξει;

Δηλαδή, **«κάτι»** το «υποκειμενικό», δημοσιοποίησε ένα **τερατούργημα λίστας**, από το οποίο θα ψηφιστούν κάποιες ταινίες, οι οποίες (άγνωστο πόσες) θα προβληθούν στο 55ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, αν υπάρχει κόπια (!), αν συμφωνεί ο σκηνοθέτης ή ο παραγωγός της και όλα αυτά επειδή ο όποιος ψηφοφόρος μπορεί να... μην την είχε δει ποτέ στη ζωή του και να γουσταρίζει, βρε αδελφέ! Και αυτό λέγεται τιμητικό αφιέρωμα σε Φεστιβάλ, όχι περίπατος στο πλησιέστερο video club της γειτονιάς σου! Ειλικρινά, αν είχε και τηλέφωνο από κάτω, θα έπαιρνα να ρωτήσω αν στις δύο πίτσες η μια είναι δώρο.

Ηλίας Φραγκούλης

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ (2014)

(BOYHOOD)

★☆☆☆☆

Είδος
Κοινωνικό

Σκηνοθεσία
Ρίτσαρντ Λίνκλεϊτερ

Καστ
Έλαρ Κόλτρεϊν,
Πατρίσια Αρκέτ,
Ίθαν Χοκ,
Ελάιτζα Σμιθ,
Λόρελαϊ Λίνκλεϊτερ

Διάρκεια
165'

Διανομή
UIP

του Ηλία Φραγκούλη

Ο Μέισον είναι ένα αγόρι που μεγαλώνει. Από την ηλικία των 5 ως τα 18 του, αυτή είναι η ζωή του.

Αν ένας φίλος σου σε καλούσε σε μια οικογενειακή γιορτή, στην οποία θα έπρεπε να παρακολουθήσεις μια συρραφή των home movies που είχαν βιντεοσκοπήσει τα τελευταία 12 χρόνια, με στιγμές καθημερινότητας και... τίποτε άλλο, θα είχες κάποιες επιφυλάξεις στο να δεχτείς την πρόσκληση, έτσι; Μπορεί να περνούσε από το μυαλό σου η ιδέα πως θα **βαρεθείς**. Ειδικά αν αυτός ο φίλος σου αποκάλυπτε από πριν το βασικό «κλου» της προβολής: τη διάρκεια των σχεδόν τριών ωρών...

Ερχόμενο με φεστιβαλικές περγαμηνές και ύμνους από την παγκόσμια κριτική, το νέο φιλμ του Ρίτσαρντ Λίνκλεϊτερ όχι μόνο με... απογοήτευσε αλλά με προβλημάτισε και για το τι γίνεται αποδεκτό ως κινηματογράφος σήμερα, πόσω μάλλον για την κατάπτωση του ανεξάρτητου αμερικανικού σινεμά, το οποίο αναζητά «πρωτότυπα» τρικ για να επευφημήσει τον κάθε «δημιουργό», έτσι ώστε να δικαιολογήσει την ύπαρξη ενός ρεύματος πάνω από το οποίο θα έπρεπε να... βαραίνει το χώμα που το σκεπάζει χρόνο με το χρόνο.

Μέσα από μια αρκετά αλλοπρόσαλλη φιλμογραφία, με ουκ ολίγες αποτυχίες (τις οποίες ουδείς συνηθίζει να μνημονεύει...) και μερικά αξιοπρόσεκτα διαμαντάκια, φυσικά, εδώ βρίσκουμε τον Λίνκλεϊτερ στη **λιγότερο τίμια** δουλειά που υπέγραψε ποτέ στην καριέρα του, βασιζόμενος σε ένα απλούστατο, αλλά τύπου «αυτό δεν το έχεις ξαναδεί ποτέ στη ζωή σου» gimmick: η κινηματογράφηση της φιλμικής ζωής της οικογένειας που μεγαλώνει στην ταινία, διήρκησε 12 πραγματικά χρόνια, με τους ήρωες - πρωταγωνιστές να **γερνάνε** φυσικά μπροστά από το φακό. Το concept προκαλεί ως ιδέα, όμως, με μια λίγο πιο ώριμη σκέψη, θυμίζει ένα fast forward της κινηματογραφικής εμπειρίας του Τζέσι

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ένα αγοράκι και μεγαλώνει. Του παίρνει γύρω στις 3 ώρες. Εγώ θα έλεγα να το παίζουν σε σχολεία, όταν θέλουν να κάνουν μάθημα για την αντισύλληψη.

και της Σελίν από τη γνωστή τριλογία των **«Πριν το Ξημέρωμα»** (1995), **«Πριν το Ηλιοβασίλεμα»** (2004) και **«Πριν τα Μεσάνυχτα»** (2013). Εκεί, η διαδρομή των χαρακτήρων διήρκησε περισσότερο ανά τις δεκαετίες, με μεγαλύτερα χάσματα στο ενδιάμεσο των γυρισμάτων, όμως το ζευγάρι των ηρώων πάταγε πάνω σε υποδειγματικής γραφής σενάρια που βασίζονταν σε καίριους, ρεαλιστικά πλασμένους διαλόγους. Με λίγα λόγια, είχε γίνει δουλειά. Στην περίπτωση του «Μεγαλώνοντας», η δουλειά αυτή έριξε όλο της το βάρος στις ετήσιες «μαζώξεις» του συνεργείου και των ηθοποιών, οι οποίοι έπρεπε κάθε φορά να μπαίνουν στο ρόλο τους και να... μεγαλώνουν μαζί του σε ένα όσο το δυνατόν πιο ρεαλιστικό πλαίσιο. Δυστυχώς, από την όλη απόπειρα, το μόνο που επιβιώνει είναι το gimmick της «πρωτοτυπίας», το οποίο επιπλέον «δανείζεται» στοιχεία από τις επτά ντοκιμαντερίστικες ταινίες της **«The Up Series»** που γύρισε για τη βρετανική τηλεόραση ο Μάικλ Άπτεντ, στο διάστημα 1970 (**«7 Plus Seven»**) - 2012 (**«56 Up»**), παρακολουθώντας το βίο και τις αλλαγές ενός group ανθρώπων ανά επταετία. «Δεν το έχουμε ξαναδεί», έτσι;

Η ουσία του «Μεγαλώνοντας» περιλαμβάνει ακριβώς αυτό που υπόσχεται ο ελληνικός τίτλος του φιλμ. Το καστ μεγαλώνει μέσα στο διάστημα των 12 ετών στο οποίο πραγματοποιήθηκαν (σταδιακά) τα γυρίσματα, προκαλώντας μια αρχική συγκίνηση για την πρώτη ώρα περίπου, καθώς θα παρατηρείς τις μικρές διαφοροποιήσεις της φυσικής γήρανσης, κυρίως στα πρόσωπα των δύο παιδιών της οικογένειας - αν και ο ρόλος της αδελφής του Μέισον δεν εξελίσσεται ποτέ σε χαρακτήρα που αναλύεται εκ βάθους. Αυτό είναι ένα σοβαρό πρόβλημα της ταινίας: η δημιουργία **αληθοφανών** προφίλ, με ανάπτυξη χαρακτήρων που... πέρα βρέχει, ίσως επειδή κανένας από τους ηθοποιούς δεν ήταν σε θέση να «θυμάται» τι ακριβώς υποδύεται; Η διεργασία και η προφανής αποσπασματικότητα των γυρισμάτων εμφανώς κοστίζει σε επίπεδο υποκριτικής, με αποτέλεσμα οι ήρωες να αγωνιούν αμήχανα στην αναζήτηση της νατουραλιστικής φόρμας που ο Λίνκλεϊτερ έχει ως στόχο. Καθώς τα χρόνια περνούν, χωρίς κανένα σοβαρό σενάριο ή μια ιστορία που να βγαίνει έξω από το ασφαλές πλαίσιο του «φιλμάρω την καθημερινότητα», η υποκριτική «βίωση» αυτών των στιγμιοτύπων φαίνεται όλο και περισσότερο πλαστή, ενώ η αφήγηση κλωνοποιεί τη στερεοτυπική agenda του σκηνοθέτη - σεναριογράφου, από το πολιτικά φιλελεύθερο μέχρι ζητήματα bullying, οπλοχρησίας, θρησκείας, αλκοολισμού και καλοπροαίρετου ουμανισμού.

Καθώς τούτο το «έπος» μπαίνει στην τρίτη του ώρα, οι αντοχές και η υπομονή εμφανίζουν... ρυτίδες, διότι το χρονικό της ενηλικίωσης του Μέισον δε βγαίνει ποτέ έξω από το συνηθισμένο, τίποτε δε γραπώνει τη μνήμη και, τόσο αμερικανικά, «ολοκληρώνεται» με την είσοδο του κεντρικού ήρωα στην κολεγιακή ζωή. Μετά το τέλος της ταινίας, θα έχουμε συγκρατήσει τον ανέμελο τρόπο του μεγαλώματος του Μέισον, αυτή την ασυναίσθητη μεταμόρφωση του Ἐλαρ Κόλτρεϊν, από πεντάχρονο αγόρι σε πραγματικό κολεγιόπαιδο, όμως τίποτα δε θα έχουμε κατανοήσει ουσιαστικά γύρω από το χαρακτήρα του, τις επιλογές του, τα γιατί και τα πώς που τον οδήγησαν σε αυτό το σήμερα. Οι υπόλοιποι χαρακτήρες αποδεικνύονται, φυσικά, εντονότερα **ατροφικοί**, γι' αυτό και η ταύτιση μαζί τους δεν πρόκειται να επέλθει, παρά το (υπερβολικά) μεγάλο της διάρκειας του φιλμ.

Το «Μεγαλώνοντας» αφηγείται την ιστορία μιας οικογένειας τόσο νορμάλ αλλά και οριακά δυσλειτουργικής (εξαιτίας των λαθών της μάνας που ατυχεί πάντοτε στην επιλογή άρρενος συντρόφου και father figure) ταυτόχρονα, ίδιας με εκείνες που μπορεί να κατοικούν στο διπλανό μας διαμέρισμα, αλλά ποτέ δε θα γνωρίσουμε πραγματικά ή θα χαιρετήσουμε ποτέ δημόσια. Θα μεγαλώνει δίπλα μας, αλλά δε θα ταυτιστούμε ποτέ μαζί της. Δε θα τη νιώσουμε. Και σίγουρα δε θα τη βλέπαμε ποτέ ως πρωταγωνιστή ενός κινηματογραφικού φιλμ. Αυτή, τελικά, είναι και η μεγαλύτερη ένστασή μου όσον αφορά την ταινία του Λίνκλεϊτερ: είναι **σινεμά** αυτό το πράγμα; Αυτό το «σινεμά» θέλουμε να βλέπουμε στο μέλλον; Αυτό το «σινεμά» θέλουμε να **θυμόμαστε** και να **μεγαλώνουμε** μαζί του;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Διάβασε ξανά την πρώτη παράγραφο της κριτικής. Υπάρχει μερίδα θεατών που θα βρει κώδικες «επικοινωνίας» με τους νεαρότερους ήρωες του φιλμ, γιατί βρίσκεται ακόμη κοντά σε αυτά τα βιώματα ηλικιακά ή θα ταυτιστεί με τις αναμνήσεις της pop κουλτούρας και τα ακούσματα της συγκεκριμένης γενιάς. Υπάρχουν θεατές που θα θελήσουν να εγκαταλείψουν την αίθουσα στα μισά του έργου, εξουθενωμένοι από το αναφώνημα «Μα, δε γίνεται τίποτα!». Υπάρχουν γούστα και γούστα. Κανείς δεν είναι τέλειος. Προσοχή, όμως, επειδή θα ακουστούν και απόλυτα διθυραμβικά σχόλια ή το φιλμ μπορεί να προχωρήσει και ως τα Όσκαρ: το ρίσκο της εισόδου είναι αποκλειστικά δικό σου.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ (2013)

(VIVIR ES FÁCIL CON LOS OJOS CERRADOS)

★★½☆☆

Είδος
Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία
Δαβίδ Τρουέμπα

Καστ
Χαβιέρ Κάμαρα, Νατάλια δε Μολίνα, Φρανσέσκ Κολομέρ

Διάρκεια
108'

Διανομή
WEIRD WAVE

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Στην Ισπανία του 1966, ένας καθηγητής αγγλικών με ψύχωση για τους Beatles και ειδικά τον Τζον Λένον, μαθαίνει ότι το είδωλό του φτάνει στη χώρα για τα γυρίσματα μιας ταινίας. Παρατάει τα πάντα προσπαθώντας να τον γνωρίσει, αλλά στο δρόμο θα συναντήσει δυο νεαρούς φυγάδες που θα τον συντροφεύσουν στο ταξίδι.

Δεν είναι εύκολο με την πρώτη να καταλάβεις ότι ο τίτλος της ταινίας προέρχεται από το «Strawberry Fields Forever» των Beatles, αλλά η εισαγωγή της φροντίζει να σε βάλει αμέσως μέσα στο κλίμα, με αρχειακά video για την παγκόσμια, τεράστια επιτυχία του συγκροτήματος. Στην επόμενη σκηνή γνωρίζουμε τον πρωταγωνιστή, τον Αντόνιο. Η εξωτερική του εμφάνιση δε δείχνει με τίποτα ότι μπορεί να είναι fan του group. Φαλακρός, χοντρούλης, με κουστούμι και γυαλιά, δείχνει μεγαλύτερος και άλλης νοοτροπίας και γούστου. Είναι, όμως, από τους φανατικότερους οπαδούς των «Σκαθαριών» και στην τάξη μαθαίνει αγγλικά στους μαθητές του μεταφράζοντας τα τραγούδια τους. Αισθάνεται ότι «καταλαβαίνει» το Λένον όταν τραγουδάει «Help!» και αναστατώνεται μόλις μαθαίνει ότι το ινδαλμά του βρίσκεται στην Ισπανία για να γυρίσει μια ταινία (το **«How I Won the War»** του Ρίτσαρντ Λέστερ, έστω κι αν δεν αναφέρεται ως τίτλος).

Παράλληλα, παρακολουθούμε δύο ακόμη ιστορίες: Της Μπελέν, την οποία έχουν κλείσει οι γονείς της σε ένα σπίτι μέχρι να ολοκληρώσει την ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη της και του Χουάνχο, ο οποίος αντιδρά στην καταπίεση του αστυνομικού πατέρα του. Ο καθένας για τους δικούς του λόγους το σκάει και ο Αντόνιο στην πορεία του προς την Αλμερία, τόπο γυρισμάτων της ταινίας του Λένον, θα τους πάρει μαζί του.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ένας κι έχει λόξα με το Λένον και παίρνει τους δρόμους και μαζεύει με τ' αμάξι του και κάτι ζαβά. Με τα μάτια κλειστά είναι καλύτερο, όντως!

Στη συνέχεια θα συμβούν διάφορα γεγονότα, κωμικά και δραματικά, χωρίς ξεχωριστή πρωτοτυπία, σε μια ταινία που έχει να κάνει με την ενηλικίωση, την αυτογνωσία και την πίστη στον εαυτό σου. Ο Αντόνιο δικαιώνεται για την αγάπη του προς το είδωλό του, η Μπελέν και ο Χουάνχο ερωτεύονται και αισθάνονται καλύτερα παρά τα προβλήματά τους. Όλα αυτά, παρά την έλλειψη έκπληξης, κυλούν με ομαλή ροή και τρυφερότητα, κυρίως χάρις στον Χαβιέρ Κάμαρα που παίρνει όλη την ταινία επάνω του.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Δεν πρόκειται να ανακαλύψεις κάτι νέο για το σινεμά ή για τους Beatles (εκτός αν δε γνώριζες για τις υποκριτικές προσπάθειες του Λένον), αλλά θα δεις μια συναισθηματική, αν και όχι ιδιαίτερα συναρπαστική ιστορία. Αν οι ιστορίες «καλής καρδιάς» σε κάνουν να ανατριχιάζεις... με την κακή έννοια, ε, μάλλον δεν είναι για σένα.

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΠΟΛΗ: Η ΚΥΡΙΑ ΘΕΛΕΙ ΦΟΝΟ (2014)

(SIN CITY: A DAME TO KILL FOR)

★★☆☆☆

Είδος
Περιπέτεια Νουάρ

Σκηνοθεσία
Φρανκ Μίλερ,
Ρόμπερτ Ροντρίγκεζ

Καστ
Μίκι Ρουρκ,
Τζέσικα Άλμπα,
Τζος Μπρόλιν,
Τζόζεφ Γκόρντον-Λέβιτ,
Ροζάριο Ντόσον,
Εύα Γκριν,
Πάουερς Μπουθ,
Μπρους Γουίλις

Διάρκεια
102'

Διανομή
ΣΠΕΝΤΖΟΣ / SEVEN FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Μοιραίο μα παντρεμένο θηλυκό χρησιμοποιεί τους πάντες για να καταλήξει με μια περιουσία στα χέρια, ενώ στη γειτονική Αμαρτωλή Πόλη νεαρός χαρτόμουτρο ξετινάζει Γερουσιαστή με δεσμό αίματος κρυφό.

Το πρώτο **«Sin City»** (2005) απέχει, πλέον, έτη φωτός από τούτη τη συνέχεια, η οποία δεν προδίδει τις αρχικές της καταβολές, όμως εμφανώς βυθίζεται στη στασιμότητα ενός αισθητικού παραδείγματος που - καλώς - μας είχε εντυπωσιάσει τότε. Σήμερα; Been there, done that. Και μόνο.

Προσπαθώντας να μείνει πιστό στη «γραφή» τού πρώτου φιλμ αλλά και της δημοφιλούς, neo-noir σειράς comics του Φρανκ Μίλερ, το «Η Κυρία Θέλει Φόνο» (κάπως άκομψη αλλά... μαγκιόρικη απόδοση του πρωτότυπου τίτλου) κοπιάζει στην αναμέτρηση με τον ίδιο του τον εαυτό και, δυστυχώς, δεν πηγαίνει την εμπειρία τού «Sin City» ακόμη πιο μπροστά, σε κανένα επίπεδο, όλως περιέργως. Ούτε καν η σημερινή και πιο προηγμένη τεχνολογία δε βοηθάει το εγχείρημα, που σε κάμποσες στιγμές δείχνει κατώτερο ή λιγότερο προσεγμένο από το original, ξεκινώντας από τα graphics δράσης του και καταλήγοντας ακόμη και μέχρι το κομπαρσιλίκι φατσών (που ποτέ δεν ταυτίζεται με τον παρελθοντικό, pulp χαρακτήρα τού πράγματος).

Πέρα από το déjà vu, τούτο το sequel βρίσκει τον χειρότερο εχθρό του στο σενάριο, που αδυνατεί να κρύψει τα **«ράμματα»** της ενοποίησης τεσσάρων storylines από τα comics ή και γραμμένων απευθείας για το φιλμ. Χαρακτήρες που θα μπορούσαν να λείπουν εντελώς, περαστικοί stars της μιας σκηνής, η φαιδρότητα του opening με το Μίκι Ρουρκ να αναρωτιέται ποιος είναι, από πού ήρθε και πού πηγαίνει, ιστορίες που δεν τέμνονται αλλά απλώς συνυπάρχουν στο γεωγραφικό πλάτος αυτής της Αμαρτωλής Πόλης, μαζί με απομεινάρια συνδέσμων με την πρώτη ταινία (βλέπε Τζέσικα

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★☆☆

Είναι κάτι τύποι σ' ένα ζωντανό comic και πυροβολιούνται και κόβουν κεφάλια συνεχώς. Δε με χάλασε, αλλά το είχα ξαναδεί, καλά θυμάμαι; Επίσης, Εύα Γκριν, θέλεις να γίνεις η μητέρα των μούλικών μας;

Άλμπα), σέρνουν τη δράση σε κάτι που μοιάζει... κουραστικά μεγαλύτερο δίχως καν να ξεπερνά τη βολική και συνήθη διάρκεια των 100 λεπτών.

Υπάρχουν στιγμιότυπα εντυπωσιασμού και... αποχρωματισμένης, μακάβριας βίας, ο στερεοτυπικός σεξισμός (με λίγο περισσότερο γυμνό - και από τα δύο φύλα - αυτή τη φορά), κάποιοι από τους πρωταγωνιστές τιμούν το κάστινγκ τους (εύσημα στον Τζος Μπρόλιν και τον Πάουερς Μπουθ), ενώ η Εύα Γκριν παίζει τη μοβόρα femme fatale με μια **καρτουνίστικη** υπερβολή που την κάνει... ακόμη πιο απολαυστική! Απλά, σε σύγκριση με την ταινία του 2005, εδώ βαράνε με άσφαιρα και σου πουλάνε γενοκτονία θυμάτων. Κρίμα, γιατί ήμασταν φτιαγμένοι για κάτι σαφώς πιο τολμηρό και προχώ...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

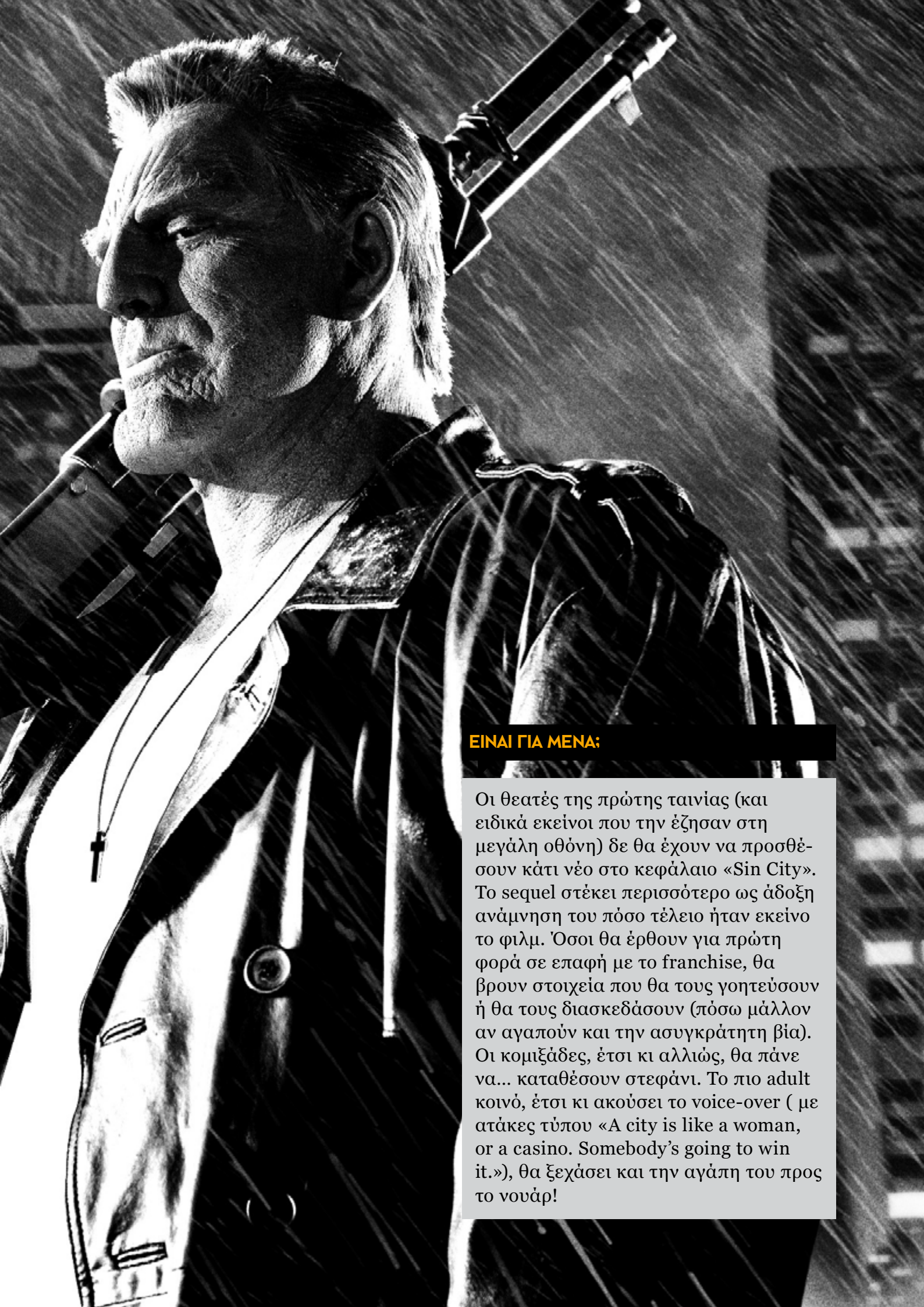

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Οι θεατές της πρώτης ταινίας (και ειδικά εκείνοι που την έζησαν στη μεγάλη οθόνη) δε θα έχουν να προσθέσουν κάτι νέο στο κεφάλαιο «Sin City». Το sequel στέκει περισσότερο ως άδοξη ανάμνηση του πόσο τέλειο ήταν εκείνο το φιλμ. Όσοι θα έρθουν για πρώτη φορά σε επαφή με το franchise, θα βρουν στοιχεία που θα τους γοητεύσουν ή θα τους διασκεδάσουν (πόσω μάλλον αν αγαπούν και την ασυγκράτητη βία). Οι κομιξάδες, έτσι κι αλλιώς, θα πάνε να... καταθέσουν στεφάνι. Το πιο adult κοινό, έτσι κι ακούσει το voice-over (με ατάκες τύπου «A city is like a woman, or a casino. Somebody's going to win it.»), θα ξεχάσει και την αγάπη του προς το νουάρ!

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΥΚΛΩΝΑ (2014)

(INTO THE STORM)

★★☆☆☆

Είδος
Περιπέτεια Καταστροφής

Σκηνοθεσία
Στίβεν Κουέιλ

Καστ
Ρίτσαρντ Άρμιτατζ,
Ματ Γουόλς,
Σάρα Γουέιν Κάλις,
Μαξ Ντίκον,
Νέιθαν Κρες

Διάρκεια
89'

Διανομή
VILLAGE FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Πρωτοφανή καιρικά φαινόμενα και γιγαντιαίοι κυκλώνες χτυπούν μια μικρή πόλη στην Οκλαχόμα. Τους κυκλώνες κυνηγά μια ομάδα διωκτών που γυρίζει ντοκιμαντέρ και απ' αυτούς προσπαθεί να ξεφύγει ολόκληρη η πόλη, ανάμεσά τους ο υποδιευθυντής του λυκείου και οι δυο γιοι του.

Το 1996, όταν είχε βγει στις αίθουσες το **«Twister»**, λίγοι θα φαντάζονταν ότι 18 χρόνια μετά θα αποτελούσε πρότυπο (και μάλιστα αξεπέραστο) για μια εμπορική παραγωγή του 2014. Κι όμως, παρά τα παρωχημένα της πλέον εφέ, η ταινία του Γιαν ντε Μποντ είναι ό,τι θα ήθελε - αλλά δεν προσπάθησε πολύ - να είναι αυτή η δουλειά τού Στίβεν Κουέιλ. Ο σκηνοθέτης τού **«Βλέπω το Θάνατό σου 5»** και συνεργάτης του Τζέιμς Κάμερον, γνωρίζει καλά το τεχνικό μέρος της παραγωγής. Τα εφέ είναι συγκλονιστικά και παρά το γεγονός ότι το θέμα της ταινίας βάζει περιορισμούς στο τι μπορεί να δείξει κανείς (τι να κάνει πια ένας κυκλώνας;), ο Κουέιλ καταφέρνει να πρωτοτυπήσει. Όποιος έχει δει το trailer και τη σκηνή όπου τα αεροπλάνα σηκώνονται στον ουρανό μόνο με τη δύναμη του αέρα, καταλαβαίνει για τι μιλάμε.

Από το «Μέσα στον Κυκλώνα» λείπει, ωστόσο, ένα πολύ σημαντικό στοιχείο: το χιούμορ. Ταινίες όπως αυτή, χρειάζονται μια δόση αυτοσαρκασμού για να «ακυρώσουν» την υπερβολή. Εδώ, όμως, αυτό δεν υπάρχει, ρίχνοντας σε σημαντικό βαθμό το τελικό αποτέλεσμα. Ένας-δυο χαρακτήρες που εμφανίζονται, κάτι μεθυσμένοι daredevils με στόχο να γίνουν πλούσιοι από το YouTube, δεν πολυμετράνε. Τις καταστροφές πλαισιώνουν ως ήρωες, ο σοβαρός υποδιευθυντής του σχολείου, οι γιοι του που ακόμη θρηνούν το θάνατο της μάνας τους, μια μετεωρολόγος που έχει αναγκαστεί να αφήσει την κόρη της για να δουλέψει... Τίποτα ξεχωριστό ώστε να σε κάνει να ταυτιστείς, να συγκινηθείς, να ενδιαφερ-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★☆☆

Κυκλώνας χτυπάει μικρή πόλη στην Αμερική (πού αλλού περίμενες να συμβεί, στα Τρίκαλα;). Γαμώ τα εφέ, αλλά κούναγε πολύ η κάμερα, ρε φίλε. Επειδή τους έπαιρνε ο αέρας; Ίσως...

θείς. Ο Κουέιλ θα έπρεπε να πάρει μερικά μαθήματα από τον Ντε Μποντ και από τον Ρόλαντ Έμεριχ, που σε αντίστοιχες ταινίες καταστροφής που γύρισαν (πολύ περισσότερο ο δεύτερος) δε φοβήθηκαν εκτός από το δράμα, το χιούμορ, ακόμη και το γελοίο.

Πέρα από τα εφέ, το άλλο ενδιαφέρον στοιχείο της ταινίας είναι ότι συνεχίζει - με έναν ευρηματικό τρόπο - την τακτική της ταινίας «found footage». Και πολύ λογικά, αφού οι πάντες είναι με μια κάμερα στο χέρι. Εννοείται οι ντοκιμαντερίστες και οι φιλόδοξοι μεθυσμένοι, αλλά και οι πιτσιρικάδες που έχουν ένα λόγο παραπάνω να βάλουν σε συνεχόμενη λειτουργία το Instagram, αφού είναι ημέρα αποφοίτησης. Για να μη φλυαρούμε, στην ταινία θα πας αν θέλεις να δεις εντυπωσιακά εφέ καταστροφής. Σενάριο, χαρακτήρες και ερμηνείες, στο μεγαλύτερο μέρος τους, είναι... για τα μπάζα που αφήνει στο πέρασμά του ο κυκλώνας.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αν οι ταινίες καταστροφής βρίσκονται στην κορυφή της λίστας των προτιμήσεών σου, το «Μέσα στον Κυκλώνα» θα σε αποζημιώσει και με το παραπάνω. Θες χαρακτήρες και ιστορία να συνοδεύουν τα εφέ; Οι δημιουργοί της ταινίας φρόντισαν να σε «προφυλάξουν» από αυτά!

ΞΟΡΚΙΣΕ ΤΟ ΚΑΚΟ (2014)

(DELIVER US FROM EVIL)

★☆☆☆☆

Είδος
Αστυνομικό Θρίλερ Τρόμου

Σκηνοθεσία
Σκοτ Ντέρικσον

Καστ
Έρικ Μπάνα,
Έντγκαρ Ραμίρεζ,
Τζόελ ΜακΧέιλ,
Ολίβια Μαν,
Κρις Κόι,
Σον Χάρις,
Ντόριαν Μίσικ

Διάρκεια
118'

Διανομή
FEELGOOD

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Κακοποιημένη σύζυγος, παραλίγο παιδοκτόνος μουρλέγκω σε ζωολογικό κήπο και φευγάτος φρίκουλας συνδέονται αλλόκοτα ως τρόικα υποθέσεων από έμπειρο μάγκα των Ειδικών Δυνάμεων της NYPD στο Μπρονξ. Γιατί alternative πάστορας τον πλευρίζει και ξέρει και πρακτικές αντισατανικές; Γιατί τρώει φλασιές και ακούει φωνές; Το σπιτικό του γιατί απειλούν - ιρακινοί και προσωπικοί - δαίμονες του εψές; Εμ... Τζέρι Μπρουκχάιμερ, κόψε τις παπαριές;

Έπρεπε να είχαμε καταλάβει τι κόλαση μας περίμενε εφόσον έκανε και ο προκαθήμενος του σύγχρονου blockbuster δόγματος ταινία R ξανά. Στην οποία το **«Se7en»** και 666 (εντάξει, αρκετά λιγότερες) ταινίες τύπου «Απεταξάμην» αφρίζουν ομού, αφού ο δεσπότης έφερε έναν χειροτονημένο τού genre ως παπά να διαβάσει, μετά την Έμιλι Ρόουζ, ακόμη μια και καλά πραγματική ανόσια περίπτωση, επί του παρόντος ενός μπεστ-σελερικά εκδιδόμενου μπασκίνα που τα είδε όλα σε περιπολία του. Με τις απαραίτητες, βέβαια, καλλιτεχνικές ελευθερίες (η... φιγούρα του πάστορα είναι εξ ολοκλήρου ουρανοκατέβατη προσθήκη, όπως και το αμαρτωλό ντεσού αυτοφραγγελίου της ανέλιξης) για την καθ-ιέρωσή του σε ένα παραεκκλησιαστικό ψυχολογικό policier μυστήριο φρίκης.

Πολύ θα θέλαμε να προσκυνήσουμε. Ανάθεμα, όμως: ο αγιασμός τα μπούχηξε όλα. Τις υπερπιασάρικες τρέλες αρπαγμένων περσόνων και τα «να το, πετιέται» κρούσματα. Έναν (μάρτυρα - κλειδί & κύριο ύποπτο) που στήνει καραούλι α λα **«Το Κοράκι»**. Την παραμέληση της οικογένειας του ήρωά μας για το δυσοίωνο «καθήκον» και το παραπονάκι συζύγου στην απόξω, που πέφτει στα πατώματα της πλοκής πολύ απότομα (μαρτυρώντας κοψίδι στη μουβιόλα). Τον εξιμπισιονισμό παντογνωσίας τού Εωσφόρου όταν πάρει κεφάλι.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★☆

Ιστορία εξορκισμού με μπάτσο. Για να παίρνουν ιδέες κι οι δικοί μας και να μην κατηγορούν μονάχα τις «ζαρντινιέρες»...

Έναν έγχρωμο μπάτσο, που σκάει κι αυτός στο άσχετο 2-3 φορές για να πει την ατάκα του χωρίς να συμμετέχει στα δρώμενα (κι άλλη θυσία στο μοντάζ;). Τη δισκογραφία των Doors, που ξεσκίζεται γελοία ως κάτι σα σπιριτουαλιστικό ηχητικό... MacGuffin (!). Το μηνυματάκι «η βία γεννά βία, λάθος η αυτοδικία, τέκνον μου» στο κλου αποκαλυπτήριας (μιας, συνειδησιακά και δραματουργικά, βαρύνουσας προσωπικής κρυπτοϋπόθεσης) κάθαρσης.

Και όλα αυτά ενώ ο... Κάρλος, σε ισπανικά / λατινικά / αγγλικά, φωνάζει «Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά», αναλύοντας επί τροχάδην τα 6 στάδια του μετιέ του (γιατί γίνεται και του Πουργατορίου το κάγκελο), και νυχτερίδες / μυγάκια σύννεφο από πτώμα / μαϊμούδες / σκυλιά / λιοντάρια / αρκούδες και μια εσταυρωμένη βαλσαμωμένη γάτα έχουν από ώρα εξασφαλίσει ότι θα σε πιάσουν περαιτέρω τα διαόλια σου με το όλο μυστήριο. Είναι κρίμα (στο λαιμό σου), καθώς απ' τη σελιλοζική Αγία Τράπεζα του Φρίντκιν, απ' όπου ξεκίνησαν όλα, μεταλαμβάνονται λάου λάου οι σιλουέτες του κλονισμένης αφοσίωσης στον Κύριο αλλά «νιώστη» ρασοφόρου και του κατανοητή τού υπέρτατου κακού γερο-μέντορά του, ρεβιζιονιστικά (και ο φέρων τα άμφια και ο φέρων το γκλομπ έχουν μεγάλα φαρμάκια) κατηχητικά μέσω channeling, για το ντουέτο των εδώ Ανδρών με τα Μαύρα.

Σκοτεινιά στα πρώτα εδάφια, κάποιες τσίτες, το σωστά μυρωμένο splatter (τα εφέ μακιγιάζ και κάποια «σκηνικά» είναι... Σωτήρας) και τρία ρελαντί on the job συν δύο κουνημένα haze στοιχειώνουν (λέμε τώρα), επίσης, στο μάλλον στυλιστικότερο ως σήμερα έγκλημα του Ντέρικσον, ενώ ο άγρια κατειλημμένος Σον Χέιζ συσπάται σχετικά πειστικότερα απ' όλους τους βαρεμένους εδώ - και η στάνταρ συσσωμάτωση αντρίλας και υποκριτικού κύρους των Μπάνα & Ραμίρεζ λειτουργεί σε μικρό βαθμό ως αλεξίσφαιρο στην ομοβροντία του βέβηλου. Δεν «Ξόρκισε το Κακό» αλλά το καλό, ωστόσο, αυτή η θεοφοβούμενη, κραυγαλέα μες στα αίματα, δυστυχώς συχνά ακατάληπτη séance. Ύπαγε οπίσω μου...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Ό,τι μεφιστοφελικό βγαίνει το κυνηγάς; Η θεία λειτουργία σου. Καμάρια του horror; Μπορεί να προσκυνήσετε scares και σαπίλες, αλλά το «Πιστεύω» αμφιβάλλω σοβαρά αν θα το πείτε. Των CSI; Εδώ ο δέκτης έχει πολύ Παζούζου και στο ανήλιαγο. Arthouse-άς κι αγνωστικιστής; Ουρλιάζεις (απ' τα γέλια). Σου κόβονται εύκολα τα ήπατα, είσαι και σιχασιάρης; Μακριά, φτύσε και τον κόρφο σου.

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΑΡΣΑ (2013)

★½☆☆☆

Είδος
Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία
Βασίλης Ραΐσης

Καστ
Νίκολας Πιπεράς, Μαρίνα Καλογήρου, Ανδρέας Μαριανός, Νίκος Μοναστηριώτης, Μιχάλης Καλιότσος, Γιώτα Αργυροπούλου

Διάρκεια
83'

Διανομή
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Τέσσερις νέοι επιστήμονες φίλοι ξεσκάνε με ένα περίεργο hobby: στήνουν φάρσες σε ερευνητές του μεταφυσικού (πνευματιστές, μέντιουμ, χαρτορίχτρες, κ.λ.π.) για να τους ξεμπροστιάσουν ως απατεώνες. Όταν ο Ηλίας, ένας από τους επιστήμονες, μπαίνει στο κοινόβιο ενός «εναλλακτικού» θεραπευτή τού καρκίνου, για να αποκαλύψει την απάτη του, μερικές αναπάντεχες αλήθειες και ένας απρόοπτος έρωτας φανερώνονται και αναστατώνουν τις ισορροπίες της παρέας.

Φτιαγμένο με μηδαμινό προϋπολογισμό, καθαρόαιμα ανεξάρτητο, αυτό το παρεΐστικο φιλμάκι πολύ απέχει από την τελειότητα. Είναι, όμως, μια φιλότιμη, έντιμη, κάθε άλλο παρά αυτάρεσκη ή ματαιόδοξη προσπάθεια προσέγγισης της αβάσταχτης (αν και τόσο κοινότοπης) τραγωδίας του καρκίνου, που όχι ανεξήγητα κέρδισε ένα από τα βραβεία κοινού στο τελευταίο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Χωρισμένο σε τρία ευδιάκριτα μέρη (μέχρι το «3 μήνες πριν» το πρώτο, μέχρι την αυτόβουλη... πτώση το δεύτερο, από εκεί και ύστερα το τρίτο), καταφέρνει να εξελιχθεί σε μεγάλο βαθμό απρόβλεπτα και να ξαφνιάσει ευχάριστα.

Με άλλα λόγια, θα αργήσεις, ιντριγκαδόρικα, να καταλάβεις πού το πάει... Εντωμεταξύ θα χαζέψεις τις καθαρές, πανέμορφες, πανοραμικές εικόνες του μεγαλείου της φύσης (στα βράχια πάνω από τη θάλασσα ή μέσα σ' αυτή, κάτω από έναν απέραντο ουρανό) ή του παρελθόντος (στο λόφο του Φιλοπάππου, με θέα την Ακρόπολη, σε ένα πλάνο που θυμίζει retro carte postale), που υπαινίσσονται την ασημαντότητα της ανθρώπινης ύπαρξης μέσα στο σύμπαν και στο ρου του χρόνου. Θα διασκεδάσεις με τον παιχνιδιάρικο τρόπο με τον οποίο το μοντάζ συνδυάζει τα παραπάνω πανοράματα με extreme close-up (σαν αυτοσχέδιες, αυθόρμητες selfies) και medium shots πίσω από φυλλωσιές ή αντικείμενα

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι κάτι επιστήμονες και κάνουν φάρσες. Γι' αυτό έχουμε ν' ακούσουμε καλό ανέκδοτο εδώ και κάτι χρόνια;

(σα να κρυφοκοιτάς από πίσω), τα διαφορετικά video formats (από τις κάμερες του Ηλία και της παρέας, και τα διαδικτυακά players), καθώς και το διάλογο με τη σιωπή (στη σκηνή στο πούλμαν, μεταξύ του Ηλία / Πιπερά και της Ντόρα / Καλογήρου, όπου για μεγάλο διάστημα ακούς αυτόν που μιλάει ενώ βλέπεις μόνο αυτόν που ακούει), οπλίζοντας με αβίαστη αμεσότητα τα δρώμενα. Θα την (κατα)βρείς με τις χύμα, (φαινομενικά) ακατέργαστες ερωτικές σκηνές και την ακομπλεξάριστη, ρεαλιστική, ισότιμη γύμνια αμφότερων των πρωταγωνιστών. Και θα εκτιμήσεις τη σημερινή, γνώριμη, καθημερινή, απλή γλώσσα του σεναρίου.

Το πρόβλημα αυτής της «Τελευταίας Φάρσας», όμως, είναι πως από τα τρία μέρη της, σαφώς το καλύτερο είναι το αναπάντεχο, ειλικρινέστερο μεσαίο. Το πρώτο μοιάζει επιτηδευμένα... κούκου, εκβιαστικά αστείο και λίγο ή πολύ εξωπραγματικό (πώς και γιατί αυτή η παρέα επιστημόνων κόλλησε με αυτές τις τραβηγμένες και χρονοβόρες φάρσες; Γιατί τέτοια η εμμονή του Ηλία με το κοινόβιο του ψευτο-θεραπευτή, Ίκαρου, ώστε να διακινδυνεύει την επιστημονική του καριέρα; Και πώς τόσοι λογικοί άνθρωποι, έστω και απελπισμένοι καρκινοπαθείς, έχουν πεισθεί με τους προφανείς, εξωφρενικούς και κατά λάθος αστείους τσαρλατανισμούς του Ίκαρου;), τόσο ώστε ενδέχεται να σε πετάξει εκτός ταινίας από πολύ νωρίς. Και το τρίτο, αν και ταιριαστά γλυκόπικρο, χάνει τη φρεσκάδα και το απρόοπτο όσων προηγούνται, εξαιτίας της επανάληψης των (όχι πια πρωτότυπων) τεχνασμάτων τού μοντάζ, της εντελώς προβλέψιμης πια έκβασης του όλου εγχειρήματος, αλλά και - κυρίως - της τίγκα στα κλισέ, λυρικής γλώσσας της αφήγησης off τού Ηλία.

LINK ME

official trailer

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Καρκινοπαθής ή μη, δύσκολα θα μείνεις ασυγκίνητος από τη... μικρού μήκους / κομμάτι ζωής (που είναι αυτό που σου συμβαίνει όταν είσαι απασχολημένος με άλλα σχέδια), η οποία μεσολαβεί μιας άγαρμπης, εξωφρενικής αρχής και ενός προβλέψιμου, μεγαλόστομου φινάλε. Στα συν, πάντως, το γεγονός πως αυτό το πάμφθηνο χειροποίητο φιλμ ουδεμία σχέση έχει με το πολυσυζητημένο «Greek Weird Wave», που μας τα έχει «κουνήσει» τελευταία.

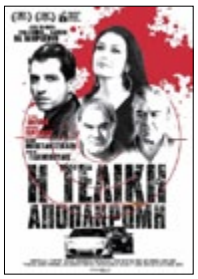

Η ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΠΛΗΡΩΜΗ (2014)

★☆☆☆☆

Είδος
Γκανγκστερικό Δράμα

Σκηνοθεσία
Αλέξανδρος Λεονταρίτης

Καστ
Γρηγόρης Τερζάκης, Χρήστος Θεοφιλάτος, Μαρίνα Τσιγονάκη, Γιώργος Γιαννόπουλος, Γιάννης Μποσταντζόγλου, Ελένη Φιλίνη, Μαρία Καλαγκμπόρ

Διάρκεια
118'

Διανομή
FILMBOY PICTURES

του Άγγελου Μαύρου

Μετρημένο παιδί, γενικών καθηκόντων σε γυμναστήριο αλλά κι εισπράκτορας μπαμπέση αρχιτοκογλύφου, τρώει πακέτο: συνεργάτη και κολλητό επικίνδυνα κυνικό, παρέα με bullied γείτονα μικρό, έλξη για ονειροπόλα σερβιτόρα - ηθοποιό, «Αγοράζω Χρυσό» μαγαζιού και καβάντζας σπιτιού ληστεία, του αφεντικού σκευωρία / μυστικό φονικό / απληστία, πάλιουρα coach του στο box βιονουθεσία. Βαριά η Τελική του Αποπληρωμή - μην υποστείς, όμως, το τίμημα εσύ...

Έχεις μικρομηκάδικο μητρώο. Έχεις κάνει κι «έξω». Ξοφλάς μοχθώντας σε κυπριακά serials. Πας να εκδικηθείς παλικαρίσια για τη μόστρα του **«Ο Γιος του Τσάρλι»** του Ζωναρά. Παντελονιάζεις τύπου Ψωροκώσταινα από το **«Thief»** του Μαν ως το **«Warrior»** του Ο'Κόνορ. Κι αν δε σε βρουν άψυχο σ' ένα χαντάκι, δε φέρεις αγόγγυστα τα διαμπερή συχνά τραύματα σου, όπως συμβαίνει με τον Αλέξανδρο Λεονταρίτη, που στο πρώτο κακοποιό μεγάλο σχέδιό του μπαίνει κάργα μέσα (δεν εννοώ στον εσώκοσμο ή το μικρόκοσμο των ηρώων του), μ' ένα δράμα εντάσεων εν υποκόσμω ζοριού αρσενικού σε κλείσιμο πολυλογαριασμού.

Μου είπαν «γράφ' τα», ιδού τι βρήκα πολύ μείον, το λοιπόν: το φίσκα τεφτέρι των γερασμένων κλισέ crime καταστάσεων (στο πιο light) στο οποίο ανοίγουν κουμπότρυπες τα συχνά καραμπινάτα αντιόπλα λακριντί. Τη σεσημασμένη σπείρα χαρακτήρων, από τα παλιοτόμαρα της αθηναϊκής Μαφίας ως τους τίμιους αγωνιστές της σκληρής ζωής με μπλεγμένους στα διασταυρούμενα πυρά τους παραστρατημένους θύτες που, φυσικά, θα τολμήσουν να ρεφάρουν (όχι πρώτα αλλά κύρια ο λεβέντης μας). Τη ρεαλιστικά σύγχρονη διάσταση, την οποία θα 'θελαν να σταμπάρουν ένα ηθικό debate περί του ανόμως ζην κι επικριτικές βολές για τα της ελληνικής κρίσης.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Φιλίνη και σαχλαμάρες. Πήγε χαμένη μια μεγάλη ευκαιρία να δούμε το ίνδαλμα, την Έφη τη Σαρρή, να άδει το αληθινό καλτ χιτ «Εγώ Πληρώνω σε Δραχμές».

Αυτά που θα επικηρύξουμε, όμως, είναι άλλα εγκλήματα. Πάρε να ‘χεις δύο δωρεάν σεκάνς parkour δι’ αρχαρίους (τουλάχιστον είναι το πρώτο made in Greece φιλμ που στήνει στον τοίχο το trend). Κι ένα ασύγχρονο πλεϊμπάκ της mrs. Boss, Ελένης Φιλίνη (που έχει - βεντετίστικα; - άδικα 2nd billing στην αφίσα), σε άσμα από προσωπικό της CD. Και τα low-res panoramique πρωτευούσης που κάνουν μπαμ ως βαλτά στην πεζών αστικών location, άδετη φόρμα λήψεων και καλλιτεχνικής ημιδιεύθυνσης. Και, κυρίως, την εν πολλοίς ακατάλληλη (αλλά αφιλοκερδή;) διανομή σε ανεπαρκών μέσων, συχνά πυροβολημένη υποκριτική, με για σφαίρες το αγοράκι που γελάει και κλεφτοκοιτάζει την κάμερα και την - πιο μούφα δε γίνεται - πάλη τού προκομμένου με έναν τσαντάκια στο έδαφος.

‘Ντάξει να πούμε, του αναγνωρίζεις κάποια ελαφρυντικά. Όψιμα αισθάνεσαι να σου χαϊδεύει το μάγουλο η συγκινησιακή κάννη λαϊκούρας (οι γνωρίζοντες τη Μαρίνα «Ladydust» Τσιγονάκη θα διακρίνουν τις αναλογίες του american dream της περσόνας της με τη «διεθνή» πορεία τής καλλιτέχνιδος) συνοδεύοντος λυρικού πιανακίου κι έτερων eclectic diy τινών, το υφάκι τού κακού φιλάρα Χρήστου Θεοφιλάτου εν προόδω γίνεται acquired taste κι ένας εμψυχωτικός μονόλογος του σε-βρίσκω-στο-φιλότιμο προπονηταρά Μποσταντζόγλου θα «στείλει» τους οπαδούς των πυγμαχικών κοινωνικών μελό (να ξαναχώσουν στο player ένα **«Rocky»**).

Αλλά, αφής στιγμής κι ένα αίσθημα, ένα κρυμμένο πατρικό τραύμα κι ένας γδικιωμός μπήκαν μπεσαλίδικα μοιραία στο γεμιστήρα της εξιλέωσης, πώς να μην εκπυρσοκροτήσει το «εργαλείο» μετά το τράβηγμα της σκανδάλης στα μούτρα αυτής της εν γένει δυσβάσταχτης άσκησης (προσώρας μη) ύφους στο σάκο τού low budget κοπανήματος; «Δε βλέπεις πια ταινίες. Μόνο σκουπίδια», «γράφει» (τρομάρα της) προκλητικά σε κάποια πρώιμη σκηνή η πένα του auteur μιλώντας με το στόμα του Νονού, ως respect στο εκπέμπον από ένα χαζοκούτι **«Bullitt»**, σ’ ένα... ασυνείδητο ναδίρ αυτογνωσίας. «Η Τελική Αποπληρωμή», είπες; Ε, πάρ’ τα να μη στα χρωστάω...

LINK ME

official site

official trailer

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Κουλτουριάρη πρόσεχε, θα πάθεις άσχημα. Μουλτιπλεξάκια, κάν’ τα μασούρι για δράση με εφέ, εδώ δεν. Αν πας γυρεύοντας για τα πάντα όλα τού ιθαγενούς κυκλώματος, φάε το κεφάλι σου κι επί της παρούσης. Μόνο αν είσαι headhunter του genre και του τηλεοπτικού διαμετρήματος, έχω κάποιες υποψίες ότι μπορεί σε προχωρημένη φάση να ψιλομπείς στο κόλπο, κουφάλα...

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤΟ ΝΤΕ ΛΑ ΚΡΟΥΖ (1955)

(ENSAYO DE UN CRIMEN)

★★★★☆

Είδος
Μαύρη Κωμωδία

Σκηνοθεσία
Λουίς Μπουνιουέλ

Καστ
Ερνέστο Αλόνσο,
Μιροσλάβα,
Ρίτα Μασέδο,
Αριάδνα Γουέλτερ,
Αντρέα Πάλμα,
Ροδόλφο Λάντα,
Χοσέ Μαρία Λινάρες-Ρίβας

Διάρκεια
89'

Διανομή
AMA FILMS

του Γιάννη Σμοΐλη

Διαταραγμένος αριστοκράτης δυσκολεύεται να αποφασίσει αν θέλει να είναι άγιος ή εγκληματίας, ορέγεται ωραίες γυναίκες και τις ξελογιάζει με απώτερο σκοπό να τις δολοφονήσει, ενώ πιστεύει ότι ένα μουσικό κουτί που του χάρισαν όταν ήταν μικρός, έχει τη δύναμη να σκοτώνει όποιον επιθυμεί.

Σαρδόνια αλληγορία από τη μεξικάνικη περίοδο του Μπουνιουέλ, «Η Εγκληματική Ζωή του Αρτσιμπάλντο Ντε Λα Κρουζ» μοιάζει σα να γυρίστηκε μόλις χθες κι ας έχει 60 χρόνια στην πλάτη του. Τολμηρό σινεμά ενός σκεπτόμενου καλλιτέχνη που δεν αποξενώνει, ούτε μοιάζει επιτηδευμένο, γιατί μπορεί ταυτόχρονα να λειτουργεί σα μια ιδιαίτερη, μαύρη κωμωδία ή σαν «παιχνιδιάρικο» θρίλερ, χιτσκοκικής έμπνευσης, τη στιγμή που κάτω από την επιφάνειά του, οργιάζουν οι συμβολισμοί.

Ο Αρτσιμπάλντο Ντε Λα Κρουζ, εκ πρώτης όψεως, είναι ο τυπικός αριστοκράτης. Ο Μπουνιουέλ, όμως, από την αρχή μας πληροφορεί ότι κάτι δεν πάει καλά μαζί του. Σε αντίθεση με τους περισσότερους της τάξης του, τούτος εδώ ο τύπος, από μικρός είχε αντιληφθεί ότι τον μαγεύει η βία και η εξουσία. Πεπεισμένος ότι ένα μουσικό κουτί που του χάρισε η μητέρα του έχει την ικανότητα να προκαλεί το θάνατο όποιου έχει βάλει στο μάτι, ο πιτσιρικάς Ντε Λα Κρουζ γνωρίζει τη μιαρή, σαδιστική απόλαυση του φόνου. Αλλά ενός φόνου διαμεσολαβημένου, που τελείται δια αντιπροσώπου (εδώ πρόκειται για το κουτί) και δεν εμπλέκει, με κανέναν τρόπο, αυτόν που τον θέλησε. Η πράξη δραπετεύει από τον κλοιό των συνεπειών, δε δεσμεύει, ούτε βάζει σε περιπέτειες τον υποκινητή της, λαμβάνει χώρα στη φαντασία αλλά τα αποτελέσματά της είναι πραγματικά. Κατόπιν αυτού, ο διαταραγ-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Μεξικάνικο του '55 και με τέτοιο τίτλο; Κι ύστερα, λέει, φταίει ο φονιάς...

μένος αριστοκράτης αναγνωρίζει το σκοτάδι μέσα του και ταυτίζει την ηδονή με την καταστροφή τού ποθούμενου αντικειμένου (γυναίκες άλλοτε «επικίνδυνες», προκλητικές, που τον σκανδαλίζουν με τον απροκάλυπτο αμοραλισμό τους, κι άλλοτε αθώες, ταγμένες στην προσευχή και την αγνότητα). Καταλαβαίνει πως το Καλό και το Κακό τον διεκδικούν παράλληλα, αμφιταλαντεύεται μεταξύ μιας ζωής βυθισμένης στην ακολασία και την παράβαση (τη ζωή του εγκληματία, όπως θα παραδεχθεί ο ίδιος), και μιας άλλης, υποταγμένης στην ευπρέπεια, την αρετή και την απάρνηση, αυτήν του άγιου. Δεν μπορεί, όμως, να αποφασίσει. Η μοίρα, με τη μορφή του μουσικού κουτιού, επεμβαίνει πάντα την κατάλληλη στιγμή και του στερεί τη δυνατότητα να κατρακυλήσει στην άβυσσο. Οι δολοφονίες που σχεδιάζει (και που θα τον χώριζαν οριστικά από τον κόσμο των ενάρετων ανθρώπων, στιγματίζοντάς τον μια για πάντα), μένουν απραγματοποίητες, συμβαίνουν στη σκέψη και κατοικούν στο όνειρο. Ο αληθινός κόσμος τις αποκρούει κι ο Αρτσιμπάλντο δε δύναται να στεφθεί με την απόκοσμη λάμψη τού φονιά. Η επιθυμία παραμένει επιθυμία, η ματαίωση γίνεται η μοίρα του.

Θα βρούμε ξανά την προβληματική της αποστέρησης και της ηδονής που αναβάλλεται διαρκώς και γίνεται ψύχωση στο **«Σκοτεινό Αντικείμενο του Πόθου»** (1977). Εδώ ο Μπουνιουέλ επισκέπτεται για πρώτη φορά αυτή τη θεματική, με θαυμαστά αποτελέσματα. Με τη γνώριμη ειρωνεία του, το σαρκοβόρο χιούμορ και μια ιδιότυπη ψυχαναλυτική προσέγγιση, ο μεγάλος Ισπανός auteur, σε πρώτο επίπεδο, αφηγείται ένα μακάβριο παραμύθι αλλά στην πραγματικότητα θέλει να μιλήσει για το κατάντημα

του καλομαθημένου μεγαλοαστού που συνηθισμένος από τα γεννοφάσκια του να μην του αρνούνται τίποτα, χρίζει τον εαυτό του κυρίαρχο, και του θανάτου ακόμα. Να προκαλείς την καταστροφή κάποιου και να μην έχεις την παραμικρή ευθύνη, να το κρυφό ιδανικό μιας παρηκμασμένης, «μεθυσμένης» απ' την εξουσία της, τάξης. Ο Μπουνιουέλ, ο έντονα πολιτικοποιημένος διανοούμενος, μ' αυτές τις κρυφές ονειρώξεις τής κυριαρχίας τα έχει βάλει. Ταυτόχρονα, όμως, κι αφού οι φονικές επιθυμίες του Αρτσιμπάλντο, ουσιαστικά συμβολίζουν τα απωθημένα γενετήσια ένστικτα που δεν αφήνονται ποτέ ελεύθερα να εκτονωθούν μέσα στην κοινωνική σφαίρα του συντηρητικού αστικού κόσμου (δεν είναι τυχαίο ότι ο ήρωας παρακαλάει μια «θεούσα» δεσποινίδα να τον παντρευτεί για να τον «σώσει», όπως χαρακτηριστικά λέει, προφανώς από τις τάσεις του για σύντομες περιπέτειες με πολλές γυναίκες), λυπάται κιόλας αυτό το ευνουχισμένο είδος ανθρώπου, που όλη του η οικονομική δύναμη δεν μπορεί να αναπληρώσει τη χαμένη του ενεργητικότητα, την ελευθερία να πράττει έξω από κανόνες και όρια. Με μια φροϋδική ανάγνωση της ιστορίας, θα μπορούσαμε να δούμε όλες τις αιμοβόρες επιθυμίες τού καταπιεσμένου αριστοκράτη σαν αντανακλάσεις μιας «κατακριτέας» σεξουαλικότητας που έχει απωθηθεί (και ο Μπουνιουέλ αφήνει ανοιχτό και το ενδεχόμενο μιας κρυφής ομοφυλοφιλίας του Ντε Λα Κρουζ, όταν στις πρώτες σκηνές η υπηρέτρια τον πιάνει να ψάχνει στη ντουλάπα της μητέρας του για να φορέσει τα ρούχα της).

Όπως κι αν το δεις, όμως, ψυχολογικά ή κοινωνιολογικά, αυτό εδώ είναι ένα έργο πάνω στη δίψα για εξουσία, μεταμφιεσμένο σε σαρκαστικό θρίλερ. Εμπαίζει τους μεγαλοαστούς για τις «κουτσουρεμένες» τους δυνάμεις, για την ανικανότητά τους (με όλες τις έννοιες) να δράσουν και για την ανάγκη τους να χρησιμοποιούν μεσάζοντες, ακόμα και για τις πράξεις που θα τους έδιναν απόλαυση. Ανάγκη που γίνεται πεπρωμένο, πριν να το καταλάβουν. Γρήγορο, επιθετικό, χωρίς περιττούς χρόνους, καλοπαιγμένο, γεμάτο ζουμερούς διαλόγους (που δεν κρύβουν τις περιπαικτικές διαθέσεις του σκηνοθέτη) και με μια φρεσκάδα που αντιστέκεται σθεναρά στη φθοροποιό δύναμη των δεκαετιών, αποκαλύπτει έναν Μπουνιουέλ στα καλύτερά του, ευφυή, ορεξάτο και επαναστατικό. Έναν Μπουνιουέλ που οφείλεις να θυμηθείς.

LINK ME

official trailer

imdb

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Πριν το «Σκοτεινό Αντικείμενο του Πόθου», την «Κρυφή Γοητεία της Μπουρζουαζίας» και τον «Εξολοθρευτή Άγγελο», το ταλέντο του Μπουνιουέλ να χλευάζει τα αδιέξοδα, τις νευρώσεις και την κεκαλυμμένη κτηνωδία των αριστοκρατών, μας έδωσε αυτό εδώ το σκοτεινό διαμαντάκι. Βαθύ, πολύπλοκο και απρόσμενα διασκεδαστικό, παρά την ηλικία του, «Η Εγκληματική Ζωή του Αρτσιμπάλντο Ντε Λα Κρουζ» είναι ένα εξαίσιο φιλμ από έναν εκ των σημαντικότερων σκηνοθετών στην ιστορία του σινεμά.

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK